

1

De dag waarop alles verkeerd ging was een woensdag in december, drie dagen voor het sinterklaasfeest. Mijn buikpijn was zo hevig dat ik Niek, mijn echtgenoot, had gevraagd deze keer met de auto naar het ziekenhuis te gaan, ondanks dat het redelijk weer was.

Ik wist dat Niek altijd wilde fietsen en dat wilde ik ook. Beweging is gezond. Frisse lucht en wind door je haren. Maar vandaag niet, ik kon echt niet meer. De pijn in mijn onderbuik was na de laatste scan zo erg geworden, dat ik me nauwelijks nog durfde te bewegen. Ik was veranderd in een stijve hark en ik wist dat tijdens het fietsen ieder steentje of kuiltje in het wegdek me nog meer pijn zou bezorgen. Ik was bang voor die felle messteken, die mij herinnerden aan veertien jaar geleden, toen ik een doorgebroken blindedarmonsteking had. Wat ik nu had wist ik niet, maar ik wist wel dat er iets niet klopte in mijn buik en dat dokter H. me zou helpen. In hem probeerde ik mijn vertrouwen te leggen, want hij wist precies waar ik pijn had en had er een verklaring voor gegeven die mij heel aannemelijk leek.

Maar het liep volkomen anders.

Toen Niek en ik hadden plaatsgenomen op de twee stoelen bij zijn bureau zei hij: 'Ik kan niets meer voor u betekenen.' Zeven woorden: één mokerslag! Ik kromp ineen en voelde mijn hoofd blokkeren. Dit kon niet waar zijn, ik had hem niet goed verstaan... maar toen de arts me aankeek, was zijn gezicht strak en onaangedaan. Hij leek een andere man, niet meer dezelfde met wie ik twee weken eerder had gesproken en die mij had gerustgesteld. Ik zag geen glimp van medeleven. Mijn hart bonsde als bezeten in mijn borst. Dit kon hij niet menen. Dit mócht hij niet

menen. Mijn adem stokte, mijn stem haperde. Ik moest slikken om te kunnen spreken. ‘Wat bedoelt u?’

Hij haalde kort adem, schudde nauwelijks merkbaar zijn hoofd. De woorden galmde na in mijn brein. Nee. Nee, hij meende het. Hij liet me vallen.

‘Maar waarom heb ik dan pijn?’ probeerde ik. ‘Waarom?’ Ik kreeg de woorden nauwelijks uit mijn droge keel. ‘Er móét toch een oorzaak zijn?’

Hij moest me helpen, ik kon niet meer, ik was totaal uitgeput. Trok hij zijn handen van mij af omdat hij dacht dat mijn pijn psychisch was? Steeds meer kreeg ik in de gaten dat die aantekening in mijn dossier me niet hielp, maar tegen me gebruikt werd. ‘Ik vraag me af of mijn geschiedenis een stigma oproept en dat ik niet serieus genomen word.’ Mijn stem was schor.

‘Daar is geen sprake van. Ik luister serieus naar u.’

Ik knikte langzaam, te moe om nog wat te zeggen. Wat kon ik er nog tegenin brengen? Alles wat ik gezegd had, werd van tafel geveegd.

Hij vervolgde: ‘Ik kan niet garanderen dat een laparoscopie uw klachten zal verhelpen. Als ik eventuele verklevingen weghaal, vormen zich nieuwe. Daarom lijkt me dat op dit moment niet de juiste keuze.’

Opeens beseftte ik dat ik verloren was. Maar hij had toch gezegd dat hij me wilde helpen? Hij wilde toch uitvinden wat de oorzaak van mijn pijn was? Waarom was hij plotseling van mening veranderd?

‘Ik luister serieus naar u,’ zei hij nog.

2

Darmkrampen had ik al lang. Die waren de nasleep van een spoedoperatie die mijn leven zou veranderen, maar dat wist ik toen nog niet. Vreemd genoeg was ik destijds niet bang geweest voor de operatie. Ik kende het klappen van de zweep, had al meerdere keren op een operatietafel gelegen. Maar deze spoedopname leerde me iets anders: ik werd bang. Ik werd een ‘zorgmijder’. Niet uit koppigheid, maar uit zelfbescherming.

Toch begon die tweede donderdag van februari veertien jaar geleden nog onschuldig, met een bezoek aan de huisarts, dat ik lang had uitgesteld. Niek was in het buitenland en onze zoon Stijn en ik waren alleen thuis. Ik had buikpijn, maar dacht dat het aan mijn cyclus lag. Toch was het die keer...